

מדינת ישראל
משרד החינוך
מינהל חברה ונוער
אגף של"ח וידיעת הארץ

מקול ירושלים לקול ישראל

מלון "פאלאס", רשות השידור, בית בן-יהודה,
בית החולים "שערי צדק" הישן, רשות השידור (רחוב תורה מציון)

"שידור ציבורי... מהווה פורום חופשי, פתוח, להבעת דעות ולדו-שיח בין כל גווני החברה
השונים... מביא לידי ביטוי את כל הגוונים שיש בחברה, נותן להם להתבטא, נותן לדיון
הציבורי להתבטא באופן הכי חופשי, הכי מנותק מהפוליטיקה או משיקולים מסחריים
– ובזה כוחו"

(ארנון צוקרמן, "העין השביעית", [שידור ציבורי](#), מתוך: ויקיפדיה)

[רשות השידור ברחוב הלני המלכה](#), מתוך: ויקיפדיה

[משה חובב](#), מתוך: ויקיפדיה

מאת: **זוהר בוצר**

עיבוד ועריכה: **רונית בין**
עריכה לשונית: **אפרת חבה**

תשע"ז, 2017

רחוב הנביאים 30, בניין ארלדן ירושלים, 91911, טל': 02-5603190/1, פקס': 02-5602054
אגף של"ח וידה"א – inbalba@education.gov

קובץ זה מכיל קישורים גם לאתרים חיצוניים לאתרי משרד החינוך.
תוכן אתרים אלו, לרבות הפרסומות שבו, הוא באחריות בעלי האתרים ואינו באחריות משרד החינוך.

פנימי, לא להפצה

מקול ירושלים לקול ישראל

מלון "פאלאס", רשות השידור, בית בן-יהודה,

בית החולים "שערי צדק" הישן, רשות השידור (רחוב תורה מציון)

"שידור ציבורי... מהווה פורום חופשי, פתוח, להבעת דעות ולדו-שיח בין כל גווי החברה השונים... מביא לידי ביטוי את כל הגוונים שיש בחברה, נותן להם להתבטא, נותן לדין הציבורי להתבטא באופן הכי חופשי, הכי מנותק מהפוליטיקה או משיקולים מסחריים – ובזה כוחו"

(ארנון צוקרמן, "העין השביעית", [שידור ציבורי](#), מתוך: ויקיפדיה)

"הלו, הלו, ירושלים מדברת" – בקע הקול מרדיו ירושלים ב-30 במרס 1936, בשידור שציין את תחילת המדיה התקשורתית בארץ בתקופת המנדט הבריטי, מרשת שעם הקמת המדינה תיקרא "קול ישראל", והשידור הראשון שישודר בה יהיה הכרזת העצמאות. הבסיס להקמת "קול ישראל" היו שידורי הרדיו המתרתתי של ארגון ההגנה, שנקראו בשם זה, שהחלו את דרכם בתל-אביב. נצא לסיור בעקבות השידור הציבורי ובעקבות משה חובב, בכיר השדרים. סיור שיעסוק בהנחלת השפה העברית, בעצמאות תקשורתית, ואולי יותר מכול – באהבה: אהבה לבן זוג, אהבה לשפה ואהבה למדינה.

[משה חובב \(מחבוב, 1930-1987\)](#) נולד בירושלים. משפחתו, משפחה יוצאת תימן, התגוררה בשכונת הבוכרים. כשהיה משה חובב בן שבע, השמיע אביו, שהיה סופר סת"ם וחזן, שירים ותפילות בנוסח

פס קול ישראל, 80 שנה לשידור העברי, [משה חובב](#), יוטיוב

יהודי תימן ב"קול ירושלים" המנדטורי. בבית המשפחה, לא היה רדיו, ומשה ואחותו ראומה האזינו לשידור מתחת לחלוננו של אחד מאמידי השכונה ונשבעו לעצמם שיום אחד גם אותם ישמעו ברדיו. משה חובב היה למורה, ובאחד הימים צדה את עינו מודעת דרושים קטנה בעיתון (1951): "קול ישראל" מחפש קריין לקרוא את פרקי היום בתנ"ך. משה מחבוב הגיש את מועמדותו, נבחן ונבחר לתפקיד. כמנהג אותם ימים, החליף את שם משפחתו ל"חובב". קולו המרעים היה מזוהה בעיקר עם פרקי היום בתנ"ך ששודרו בערב ועם "מה טובו אוהליך יעקב" ששודר בשעת בוקר מוקדמת. ב-1956, כבר

[משה חובב](#), מתוך: ויקיפדיה

כיהן בתפקיד הקריין הראשי של "קול ישראל". קולו העמוק והסמכותי היה לפס הקול של המדינה. משה חובב נודע בקנאותו לשפה העברית, בעיקר המושמעת ברדיו: "לפי דעתי, דיבור הוא בבואה של תרבות, ורדיו זה קודם כול דיבור. אין מדינה תרבותית בעולם שהדיבור בתחנתה הרשמית יהיה קלוקל [...] זו לא שאלה של

חי"ת ועי"ן גרוניות, אלא שאלה כללית של סגנון ועושר לשוני"

מרדכי נאור **"הקול של המדינה"**, בתוך העין השביעית (27.11.2011) משה חובב התנגד מאוד לשימוש בלשון עגה

(סלנג) ברדיו: "אין סלנג עברי. יש רק שפה משובשת, בליל של ביטויים מתורגמים, וב'קול ישראל' לא ישדרו 'סלנג עברי'" ([הקול של המדינה](#), מרדכי נאור, מתוך: [העין השביעית](#)). בעבודתו ברדיו, הכיר את דרורה בן-אב"י, בתו של איתמר בן-אב"י ונכדתו של אליעזר בן-יהודה. השניים נישאו ונולדו להם שני בנים – גיל ואיתמר. דרורה ערכה תכניות אומר ומוזיקה ברדיו במשך שנים. בין הידועות שבהן "טובים השניים", שערכה עם מרדכי פרימן. בשנות השישים והשבעים של המאה ה-20, ניהלה דרורה את שידורי הגל הקל של "קול ישראל". ראומה אלדר, אחותו של משה, שימשה אף היא קריינית ב"קול ישראל", וקודם לכן קריינה בתחנת הרדיו המחתרתית של ההגנה.

פרטי המסלול

משך זמן המסלול: כ-4 שעות (ללא הנסיעה).

אורך המסלול: 4 ק"מ.

נקודת התחלה: מלון "וולדורף אסטוריה" (מלון פאלאס לשעבר), רחוב אגרון, מול ברכת ממילא.

נקודת סיום: בניין רשות השידור, רחוב תורה מציון 15, רוממה.

מגבלות: יש לתאם מראש כניסה לרחבת רשות השידור ברחוב הלני המלכה: 02-5015555.

דגשי בטיחות: יש לנקוט משנה זהירות בחציית כבישים.

דרגת קושי: קלה, בר-נגישות לכיסאות גלגלים .

ציוד מיוחד: אין.

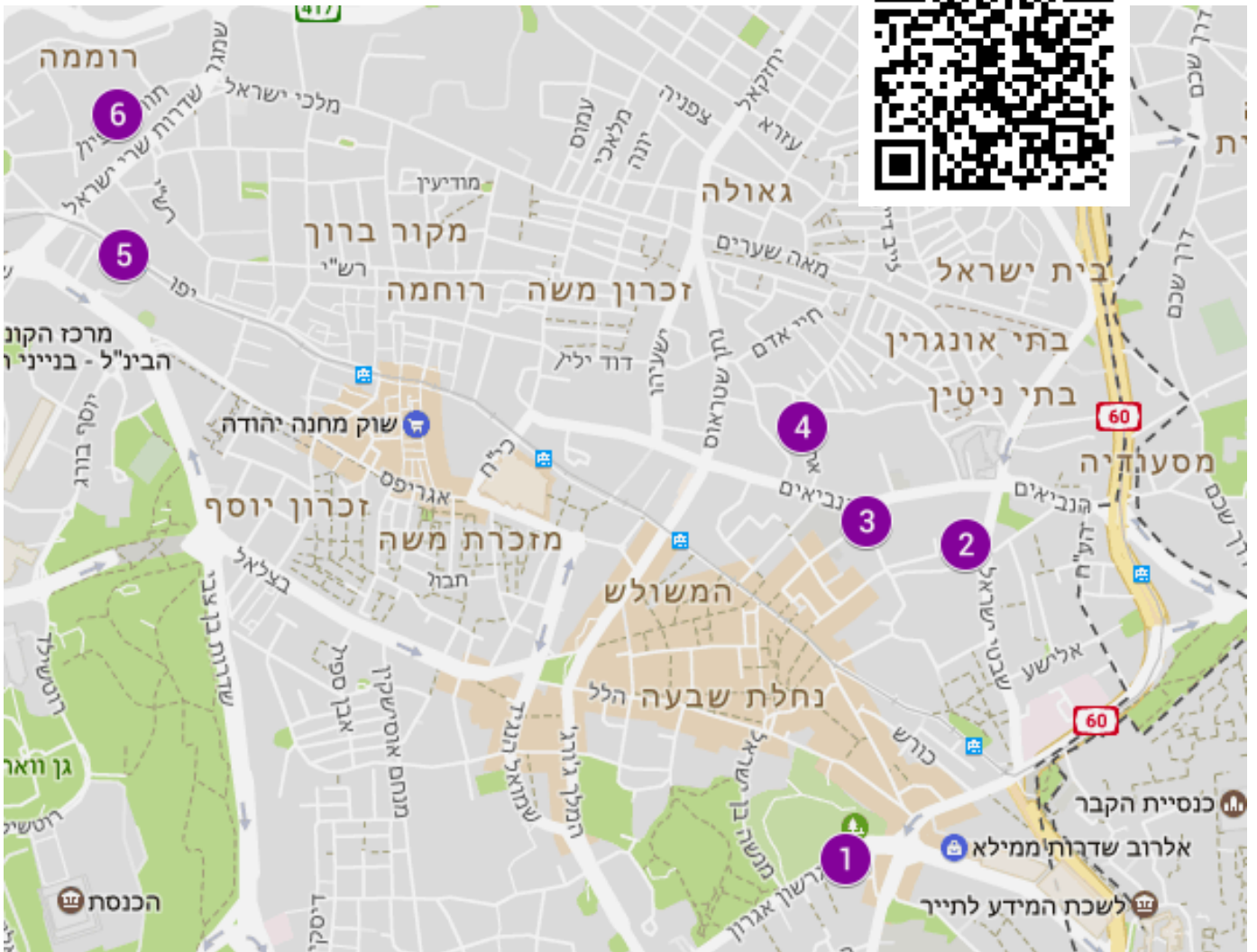
אתרים בתשלום: אין.

תיאור ההליכה במסלול

המסלול מתחיל במלון "וולדורף אסטוריה", בעבר מלון "פאלאס", שבו שכנו אולפני "קול ירושלים" (1), ברחוב אגרון 26. נצעד אל "כיכר המכס" ונפנה לכיוון צפון-מזרח ברחוב שלמה המלך. ב"כיכר צה"ל", נפנה צפונה אל רחוב שבטי ישראל, שיוביל אותנו אל רחוב הלני המלכה. שם נפנה מערבה (שמאלה) אל **בית רשות השידור** (2) ברחוב הלני המלכה 21. נמשיך במעלה הרחוב לרחוב מונבז, נפנה בו צפונה (ימינה) ונלך עד **"כיכר אפרים די-זהב"** (3). נתקדם לרחוב הנביאים ונפנה בו מערבה (שמאלה), נלך עד מקום מפגשו עם רחוב אתיופיה ונפנה צפונה (ימינה) אל **ביתו של אליעזר בן-יהודה** (4) ברחוב אתיופיה 11. נחזור לרחוב הנביאים ונלך בו מערבה עד למפגשו עם רחוב כ"ח, שם נפנה דרומה (שמאלה) ונלך בו עד רחוב יפו, ברחוב יפו נפנה לכיוון צפון-מערב (ימינה) ונלך עד למבנה בית החולים "שערי צדק" הישן. במבנה זה נמצאים **משרדי הנהלת רשות השידור** (5). נחצה את "כיכר נורדאו" לרחוב רוממה ונלך עד "כיכר אלנבי". בכיכר נפנה מזרחה (ימינה) אל רחוב תורה מציון, ונלך בו עד **מבנה הטלוויזיה הישראלית** (6) ברחוב תורה מציון 15, כאן מסתיים המסלול.

מפת המסלול

מתוך: גוגל המפות שלי

"קול ירושלים" – מלון פאלאס (1), רחוב אגרון 26

מלון פאלאס 1929
ויקיפדיה

הבריטים הקימו את מערך שידורי הרדיו בארץ ישראל, והגוף המנדטורי שניהל את השידורים נקרא "שירות השידור של פלשתינה (א"י)". 14 חודשים ארכה הקמת תחנת השידור, והאנטנות והמשדרים הוצבו ברמאללה. ההכנות הסתיימו ב-30 במרס 1936 בשעה 16:17. הנציב העליון ארתור גרנפל וקופ הגיע לתחנה ברמאללה וחיבר בחגיגות את המשדר לחשמל. המנהל הכללי של

הדואר בארץ ישראל, ויליאם הדסון, פתח את השידורים בהכרזו " It is Jerusalem Calling". לאחר מכן נשמעה קריאה דומה בערבית מפי השדרן קעבאני, ולאחריו קרא קריין עברי בשם עבאדי: "הלו! הלו! ירושלים מדברת!". יתר השידורים באותו יום שודרו מאולפני התחנה בירושלים, בבניין שבעבר שכן

בו מלון פאלאס.

"קול ירושלים" בעברית
חוגג יום הולדת, יוסף
לפיד, ארכיון עיתונות

שמה הרשמי של תחנת השידור היה "שירות ההפצה באלחוט פלשתינה (א"י)", והשם "קול ירושלים" נולד בפשרה, שכן הערבים והבריטים התנגדו נמרצות להצעה "קול ארץ ישראל" או "קול פלשתינה ארץ ישראל". קרייני התחנה לא הורשו לומר "ארץ ישראל", אלא "פלשתינה-א"י" בלבד, שכן זה היה השם הרשמי של המנדט בעברית.

מן ההתחלה, שודרו שידורי התחנה בשלוש השפות הרשמיות: אנגלית, עברית וערבית. לערבים הוקצו שש שעות שידור, ואילו ליהודים רק שעתיים.

יוסף לפיד, לימים מנכ"ל רשות השידור, סיפר על חווית השידור לקהל המאזינים וסיפר כי בדרך כלל היה נמצא מקלט רדיו אחד בשכונה, וסביבו היו השכנים מתגודדים, פחות עניינה אותם התכנית ששודרה כמו שרצו לשמוע את רצף המילים: "קול ירושלים" ואת הקריין מדבר עברית. השידורים החלו בתקופה של מתיחות רבה בין יהודים לערבים בארץ, מתיחות שהידרדרה במהירות למה שכונה מאורעות תרצ"ו 1936 או המרד הערבי הגדול.

בסוף יוני 1939, הועברו האולפנים של הרדיו המנדטורי לבית שידור חדש ומודרני בבניין שהיה ידוע בירושלים בשם "בניין החבשים", שנמצא בדרך הנסיכה מליסנדה, כיום רחוב הלני המלכה. מתחם זה משמש כיום את "קול ישראל". מאוחר יותר, התווסף מתחם שידורים באזור הקריה בתל-אביב-יפו. בשניים באוגוסט 1939, החליט האצ"ל, כחלק מפעולותיו נגד השלטון הבריטי בארץ ישראל, לפגוע באולפני שירות השידור ולגרום להפסקת השידורים. המבצע המתוכנן נקרא: "פיצוץ בית השידור

פס "קול ישראל", 80
שנה לשידור העברי,
[התעמלות בוקר עם](#)
[מיכאל בן-חנן, יוטיוב](#)

הממשלתי". על מבנה תחנת השידור הוצבה שמירה בריטית כל שעות היממה, ורק העובדים הקבועים ובעלי רישיון הורשו להיכנס, לכן היה ברור שפריצה למבנה תהיה כרוכה בהיתקלות עם המשמר הבריטי ועלולה להביא לאבדות. לפיכך, הוחלט להכניס מעטפות נפץ באמצעות אחד העובדים הקבועים במקום, מאיר צפניה, מבלי לעורר חשד. בשעה 17:20

אחר הצהריים התפוצצו מעטפות הנפץ בחדר הפיקוח באולפני הרדיו החדשים בבית השידור.

הקריינית מאי וייסנברג והמהנדס הערבי-נוצרי אדיב אפנדי מנסור נפצעו קשה, ולאחר זמן מתו מפצעייהם. בשל הפגיעה בחדר הפיקוח, המשיכו לשדר מאמצעי שידור שהיו באולפן הצמוד למשדר ברמאללה. תכניות הערב שודרו גם כן מהאולפן ברמאללה, ולשם כך הקריינים והאמנים של תכניות הערב הוסעו בכלי רכב משוריינים מירושלים לרמאללה.

מאז 1965, רשות השידור פועלת מתוקף חוק רשות השידור.

גיל חובב, בנם של דרורה בן-אב"י ומשה חובב, סיפר שהעביר את רוב ילדותו בחצר בניין רשות השידור. כן סיפר על המפגש הראשון בין הוריו: אגב שידור, נתלו עיני אמו, דרורה, בעלם צעיר שנראה לה כאפולו שחור ומקסים. גיסה של דרורה, הרוקח הירושלמי אבי רז, סיפר שהיא נשבעה אז שזה יהיה בעלה האחרון (שכן הייתה נשואה פעמיים קודם לכן). דרורה בן אב"י פגשה את חובב כאשר ערכה תכנית מוזיקה קלאסית וקלה שנקראה "זה עתה הגיע".

אפרים די-זהב
בביצוע השיר "שבוע
טוב", יוטיוב

כיכר אפרים די-זהב (3), רחוב מונבז פינת רחוב החבצלת

אפרים די-זהב (גולדשטיין, 1902-1957) היה עיתונאי, קריין וחזן. עם הקמת תחנת השידור העברית "קול ירושלים" בשנת 1936, הצטרף די-זהב לעובדי התחנה ושימש בה בתפקידים רבים. הוא היה קריין ועורך תכניות וזמר בתכניות זמר מסורתיות.

כאשר ממשלת המנדט הבריטי החליטה להקים את תחנת השידור, נקרא

אפרים די-זהב להשתתף בצוות שייסד את "השעה העברית" ברדיו ירושלים ואף זכה לנסח את

מהדורת החדשות הראשונה בעברית ב-30.3.1936.

וכך סיפר די-זהב בזיכרונותיו: "הופעתי לראשונה במשרדי שירות השידור, שהיו משוכנים אז בבניין מלון 'פאלאס' ברחוב ממילא בירושלים. במשרדים ובמסדרון הייתה דממה. שניים-שלושה מהנדסים היו עסוקים בהתקנת שני האולפנים הקטנים. שתי כתבניות, יהודייה וערבייה, ישבו ליד המלון, התחממו לאור השמש וסרגו. פלאח מן הכפר ביתר, שהיה ממונה על הניקיון, התהלך באפס מעשה וחיך" (אפרים די-זהב, מתוך "[כך פתחנו את קול ירושלים](#)", קו לישראל).

ביצועו של אפרים די-זהב לפיוט "המבדיל בין קודש לחול" ושירתו את המילים "שבוע טוב", שפתחו את שידורי "קול ישראל" במוצאי שבתות, היו לנכס תרבותי. ב-2005, שבה רשות השידור להשמיע את השיר בפתיחה לתכניות מוצאי השבת של רשת ב'. בתקופת המנדט, שימש קריאת פרקי התנ"ך והתפילות להעברת מסרים ליישוב העברי. כאשר רצו להביע מחאה כלפי השלטון בשידורי החדשות, הקריא גולדשטיין פרק תנ"ך מתאים שהיה בו רמז לתחושות היישוב העברי.

[אהבתו של איתמר בן אב"י](#), מילים וביצוע מתוך: שירונט

בית אליעזר בן-יהודה (4), רחוב אתיופיה 11

סיפור זה התרחש בירושלים לפני יותר ממאה שנים. בחור צעיר אשכנזי, יפה תואר, פעלתן ומשכיל, חזר מלימודיו באירופה לירושלים, לבית משפחתו במרכז העיר. באחד הרחובות שיצאו מרחוב יפו, התגוררה נערה יפהפייה ממשפחה ספרדית ותיקה, אמיצה וידועה בירושלים. הבחור התאהב בה וביקש לשאתה לאישה. אך כיצד זה ישא בחור אשכנזי בחורה ספרדייה? הדבר לא היה מקובל. כך התחיל אחד הסיפורים הרומנטיים ביותר שהתרחשו בירושלים של תחילת המאה ה-20.

הבחור הוא בן-ציון בן-יהודה או איתמר בן אב"י, והנערה היפה היא לאה אבושדיד. השניים הכירו מעט בילדותם, וכשבגרו, התאהב הבחור בנערה וחיזר אחריה נמרצות. חיזורים אלו לא נעמו להוריה של לאה, ד"ר אברהם אבושדיד ואשתו פורטונה. גם הגברת לנדאו, המנהלת המיתולוגית של בית הספר "אוולנה דה רוטשילד" (ששכן בתקופה זו בבית מחניים – לשכת שר החינוך של היום), שבו למדה הנערה, פנתה להוריה של לאה ועדכנה אותם בדבר חיזוריו של איתמר.

לאה הייתה מיועדת לבחור ספרדי ממשפחת ולירו העשירה או לפחות לבחור ספרדי אחר מהמעמד הגבוה של ירושלים. כיצד הילדה העשירה והיפה בעיר, שכל עשירי ירושלים ומכובדיה חיזרו אחריה, תיתן את ידה לאיש המבוגר (הוא בן 26 והיא בת 16) והתפרן הזה, אשכנזי ובן למשפחה שנויה במחלוקת שקהילת ירושלים האשכנזית נידתה כבר לא פעם.

לאה התאהבה גם היא באיתמר, אך לא העזה להמרות את פי הוריה. היא הודיעה שלא תינשא כרגע לאף אדם אחר. איתמר כתב לה מכתבי אהבה וחיזור, אך אמא פורטונה מיהרה לקחתם מהדואר

תמונה בקיר - היכן
שהיה ביתם של איתמר ולאה ברח' החבצלת 8
צילום: רונית בין

ולהשליחם היישר לפח האשפה ללא ידיעת בתה.

איתמר היצירתי החל לנצל את במת העיתון שברשותו והחל כותב ללאה בעמוד הראשון של עיתונו "האור", והיישוב היה כמרקחה. באווירה השמרנית של אותה תקופה לא עלה על הדעת לפרסם מכתבים אינטימיים בעברית מתובלת ועדכנית, מכתבים שהצניעות יפה להם, בעיתון לעיני כלל ישראל. איתמר סיכל את אותיות שמה של לאה וקרא לה אלה, אלתי, האלה שלי:

לו אהבתיני אלתי, כאשר אהבתיך אני

לו נבוכת בימים והשתגעת בלילות

לו המה לבך מסערת דמים

ושתי עינייך בעפעפיהן, לו נרטבו בדמעות

לו חלמת אושר עד והקיצות בבהלה

ובמוחך העייף לו עברו ברקים –

האח, כי אז אולי הבינותי.

סיפור אהבתם של השניים הונצח בספר "אהבת איתמר" של דבורה עומר, וכן בשירו של הפזמונאי דודו ברק, "אהבת איתמר בן אב"י".

לבסוף נישאו השניים, ונולדו להם שלוש בנות. דרורה, בתם השנייה, נישאה למשה חובב – קריין הרדיו הנודע. ולהם נולדו איתמר וגיל חובב, לימים עיתונאי.

פעם, ראיין גיל חובב את סבתו:

גיל: באמת, מומה, אף פעם לא הבנתי למה בחרת כזה חתן עני ומופרע אם יכולת להתחתן עם עשירי הדור.

לאה: אל תאמר מופרע, חצוף! אבל אני אסביר לך. באמת היה בנסיון (בן ציון בפייה) עני מאוד, אבל מה היה יוצא לי מהעשירים? האחד, ולירו, היה קמצן כמו אינני יודעת מה. השני, שלוש, אמו הייתה אומרת לו מה יעשה בכל רגע, וכאלה לא אוכל לסבול. השלישי נסע לקושטא ואיבד את כל כספו. בנסיון באמת היה עני, אבל לפחות היה לבו רחב... כן, היה נדיב בנסיון. לא תחשוב שהסביל אותי, גם אם אתלונן. היה יפה, היה כמו אש, "נסיד יהודה" קראו לו כולן. וכך עד שמת המסכן. גם בשנותיו האחרונות... בנסיון היה חולה מאוד, אף על פי... שהיה בן פורת יוסף (מתוך: [אתר הסיונים של ישראל](#)).

משרדי הנהלת רשות השידור – בית חולים "שערי צדק" הישן (5), רחוב יפו 161

בניין "שערי צדק" הישן שוכן על רחוב יפו בירושלים, ובו פעל בית החולים "שערי צדק" משנת 1902

בניין הנהלת רשות השידור – ויקיפדיה

עד לשנת 1980. הבניין הוא בעל

חשיבות אדריכלית והוכרז כמבנה לשימור.

הוא דוגמה בולטת ל**סגנון הבנייה האקלקטי** שהיה

מקובל בעת תכנונו, שנועד להרשים את כל הבאים

בשעריו ובה בעת לשמור על ייעודו המקורי כבית

חולים מודרני המשרת את כל הנזקקים לו ביעילות.

במהלך שנות פעילותו של בית החולים, התרחבה העיר ירושלים עד שקטן המקום מלהכיל את כל הזקוקים לשירותיו. בית חולים הועבר בשנת 1980 למשכנו החדש בשכונת בית וגן. בשנת 1995, נמכרו הזכויות על המבנה הישן לרשות השידור במטרה לבנות במקום את "קריית רשות השידור", שבה ירוכזו מוקדי הפעילות של הרשות. אך למעשה, עד היום הם מפוזרים במספר רב של אתרים בירושלים. רשות השידור לא הצליחה למכור את בניין המשרדים והאולפנים שבשכונת רוממה, ולבסוף, שופץ המבנה הראשי של ביי"ח הישן, ובו שוכנים כיום משרדי הנהלת רשות השידור.

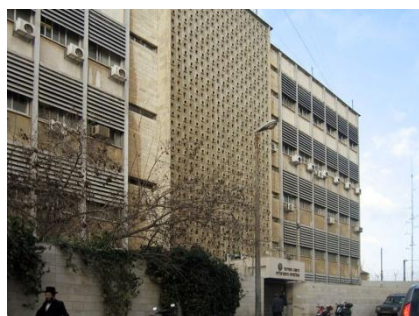
[בניין הטלוויזיה הישראלית \(6\)](#), רחוב תורה מציון 15

[השידור הראשון של הטלוויזיה – המצעד הצבאי, 1968](#), יוטיוב

הטלוויזיה הישראלית שוכנת בבניין זה מאז הקמתה ב-1968. מלכתחילה, יועד המבנה למלטשות יהלומים שסיפקו עבודה בעיקר לציבור החרדי. במלחמת ששת הימים, נפגע הבניין מיריות צלפים ירדנים והוא פונה מיושביו. לאחר המלחמה, עברו המלטשות לגוש דן, ואולפני הטלוויזיה עברו למבנה שנותר שומם. המבנה בן חמש הקומות לא התאים לצרכיה של הטלוויזיה, אך עם השנים שופץ והותאם לצרכים הנדרשים.

השידור הראשון ששידרה הטלוויזיה היה מצעד צה"ל ביום העצמאות, ב-2.5.1968. לאחר שידור כמה שידורים בודדים, החלו באוגוסט 1968 לשדר

[בניין הטלוויזיה הישראלית](#), צילום: תמר הירדני, ויקיפדיה

שידורי ניסיון סדירים, תחילה שלושה ערבים בשבוע ובהמשך ארבעה. בתקופה זו, שידרו כל יום שעה בערבית ושעתיים בעברית. התחנה שידרה בשחור לבן. באפריל 1969, החליטה מליאת רשות השידור לשנות את שם של שידורי הטלוויזיה הישראלית ושל "קול ישראל" ולכוללם בשם אחד: "שידורי ישראל". במשך קרוב לעשרים שנה, היה זה ערוץ השידור הישראלי היחיד (ובו שודרו גם שידורי הטלוויזיה החינוכית). לאחר שהחלו שידורי הטלוויזיה הרב-ערוצית, עבר שם הערוץ מיתוג והוא נקרא "הערוץ הראשון". בשנת 1981, הוחלט על שידור שידורי הטלוויזיה הישראלית בצבע.

בשנת 1971, הופקה סדרת המקור הראשונה, "[חדווה ושלומיק](#)". תכניות נוספות ידועות שהופקו בטלוויזיה הישראלית הן "[ניקוי ראש](#)", "[לול](#)", "[עוד להיט](#)", "[עמוד האש](#)", "[חיים שכאלה](#)" ועוד. כחלק מהרפורמה המתוכננת ברשות השידור, הטלוויזיה עתידה לעבור תוך שנים מספר למתחם חדש שיאחד את פעילותה עם פעילות שאר מוסדות הרשות.

- חובב, גיל (2015), 24 דלתות, תל-אביב: מודן.
- מן, איזי (2008), קול ישראל מירושלים – מדינה מאחורי המיקרופון, קריית-גת: דני ספרים.

קישורים אינטרנטיים נוספים

- [אפרים די-זהב גולדשטיין](#), עיתונאי וחזן – עקיבא צימרמן, קשר, 20, נובמבר 1996.
- [העתיד העגום של בניין הטלוויזיה ברוממה](#) – נועם דביר, עיתון הארץ.
- [כך פתחנו את קול ירושלים](#) – אפרים די-זהב.
- [מי יזם את שידור "שמע ישראל", משה חובב, "קול ישראל" בכל בוקר בשש](#) – יוטיוב.